

Metoo-uppropet fortsätter spridas på nätet. Kvinna efter kvinna vittnar om sexuella trakasserier och övergrepp. Tystnadskulturen ställs mot väggen. Det handlar om mäns våld mot kvinnor. Fysiskt, psykiskt, emotionellt och sexuellt våld. Sådant våld drabbar aldrig endast den enskilda. Dessa brott signalerar till hela gruppen kvinnor: ni är inte säkra. Brott med motiv som kan härledas till hat eller fördomar mot en identifierbar grupp, och som bottnar i bristande respekt för mänskliga rättigheter och människors lika värde, är enligt BRÅ per definition hatbrott.

Eskilstuna stadsmission möts av alarmerande vittnesmål från kvinnor, kvinnor som inte vågar eller kan dela sina erfarenheter. Vi hör och återberättar deras upplevelser. Det är kvinnor som lever i yttersta utsatthet, där varje dag är en kamp för överlevnad. De berättar om män som anser sig ha rätt att kliva över alla gränser. För några tior förväntas du tacksamt följa med och betala med din kropp. Du sitter och ber om hjälp, och plötsligt är det legitimt för en okänd man att ta dig på bröstet, gripa tag i dig för att få dig att följa med, eller långsamt följa efter dig i sin bil genom staden. Du är fattig, du är kvinna, du är livrädd. I dessa mäns ögon bör du vara tacksam att någon vill ge dig pengar, att någon vill ha din kropp och dina tjänster. Säger du nej så möts du av hot och löften om att bli uppsökt när ingen ser, när du inte kan värja dig. I deras ögon gör de dig en tjänst. Din kropp är till för dem genom din blotta existens. Männerna är många och likheterna dem emellan är få.

Vilken bild har dessa män av sina mödrar, fruar, systrar och döttrar? Hur rättfärdigar de denna syn och detta agerande mot kvinnor?

Eskilstuna stadsmission möter även kvinnor som lever i hemlöshet, ofta kantat av missbruk. De vittnar om en tillvaro fylld av hot, våld och sexuella övergrepp. Mannen som snällt erbjuder dig att sova på hans soffa berättade aldrig i förhand vad priset för hans vänlighet var. Den trygga sovplatsen förvandlas snabbt till en mardröm när priset plötsligt ska inkasseras, ofta brutalt och våldsamt. Så många övergrepp, så lite egenvärde kvar. Rädslan att inte bli trodd och bli utsatt på nytt gör att de flesta låter bli att polisanmäla ett sådant övergrepp. Ord står mot ord.

Eskilstuna stadsmission kan inte blunda för den våldsutsatthet som kvinnor lever i. Denna våldsutsatthet grundar sig i en accepterande tystnadskultur där alltför många män har tagit sig rätten till kvinnors kroppar på ett respektlöst och fientligt sätt. Det är de normer som tillåter ett sådant beteende som måste förändras. Hur tar vi ett gemensamt ansvar för att lyfta och driva denna fråga framåt? Kanske är det mer konstruktivt att tala i termer av skärpt lagstiftning gällande hatbrott än skärpt lagstiftning gällande samtycke?

Carolina Bäck, Socialchef/ tf. Direktör Eskilstuna stadsmission